

BIANCA P. FLORENTINA

SYNN

GREȘELI COLOSALE #1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

PLAYLIST

Let me die – Lil happy lil sad
Got to Hell – KMFDM
Apologize – OneRepublic
Save Your Tears – The Weeknd
Goodbye Agony – Black Veil Brides
Let Her Go – Passenger
Let Me Down Slowly – Alec Benjamin
It's You – Ali Gatie
Love Is Gone – SLANDER
Me Aganist the Devil – The Relentless
Surrender – Natalie Taylor
Show Me Love – Alicia Keys
Just Give Me A Reason – P!nk
At My Worst – Timmy Commerford, lost., Pop Mage
Bad Liar – Imagine Dragons
Lost Without You – Freya Ridings
Something I Can Never Have – Nine Inch Nails
Infinity – Jaymes Young
Dark Paradise – Lana Del Rey
The Sound of Silence – Distrubed
37 Stiches – Drowning Pool
Bad Company – FFDP
Heavy In Your Arms – Florence And The Machine
Slight Figure Of Speech – The Avett Brothers
Darkness – Eminem
Deathwish – Red Sun Rising
Before You Go – Lewis Capaldi

Waiting Game – Banks
Only love can hurt like this – Paloma Faith
Cry Little Sister – Ministry
Lost – Croosh
Victim – Vi
Silence – Delirium
Dirty Mind – Boy Epic
Then He Kissed Me – The Crystals
Voices – Motionless in White
Getting Away with Murder – Papa Roach
And the World Was Gone – Snow Ghosts
21 Guns – Green Day
Save Yourself – Stabbing Westward
Remember We Die – Gemini Syndrome
Inside the Fire – Disturbed

Prolog*

LUNA IANUARIE, 2021

Am auzit țipete înainte ca o explozie să zguduie totul în jur. Holul din față părea să fi sărit în aer. Eram prins în interior, nu puteam să văd nimic, doar auzeam o femeie urlând.

Urla de parcă lumea era pe cale să se sfârșească. Vocea ei îmi părea familiară, dar nu știam de unde s-o iau; în acel moment nu mai eram sigur dacă trăiam realitatea sau eram încolăcit în ghearele unui coșmar îngrozitor. Și unul fierbinte!

Isuse, de ce era atât de fierbinte totul?

Nu înțelegeam deloc ce se întâmplă...

Am reușit doar să gem patetic și să scot câteva scâncete jalnice, iar când am încercat să deschid pleoapele, am țipat. Țipătul a venit înaintea vederii.

Aveam pleoapele lipite. Nu le puteam mișca, nu reușeam să văd, era de parcă îmi scufundasem fața într-un adeziv fierbinte.

Cea de-a doua bubuitură m-a mișcat de pe loc, deși nu eram sigur încotro. Mi s-au înfundat urechile și, pentru

câteva secunde, am auzit doar un țuit ce părea să mă usture direct în creier.

Era tot mai fierbinte...

Respiram foc. Visam, speram să visez, să nu... ard de viu; oriunde m-aș fi aflat.

Panica m-a învăluit cu adevărat și m-a înghițit în totalitate atunci când am încercat să-mi mișc pentru prima dată picioarele. Nu le-am simțit, însă speram cumva că erau încă acolo, atașate de corp, într-un fel sau altul. Am deschis din nou ochii, în ciuda arsurii cumplite ce îmi săpa ca un acid în piele și am paralizat. Groază și moarte, asta am văzut prima oară.

Nu era un coșmar... totul în jur ardea. Incendiul distrusese aproape toată casa, iar focul se îndrepta cu furie spre mine, dar nu asta m-a făcut să tremur, ci ea.

Era întinsă pe patul cu baldachin din fața mea, focul ajunsese la ea și începuse s-o înghiță, și nu era doar asta. Trupul îi fusese ciuruit de gloanțe, iar eu țineam un afurisit de pistol în mână, pe care abia în acel moment l-am observat. Și când mi-am privit pentru prima dată hainele, am știut, pur și simplu am știut, că tot acel sânge nu era al meu.

O omorâsem.

Și nu doar pe ea.

Partea I

CAPITOLUL 1

Un nou-venit în Cavarty Hope

LUNA IANUARIE, 2022

Sunt cu foarfeca doamnei Cavarty în mâna dreaptă și cu jumătate din părul meu în cealaltă. În dimineața asta m-am trezit cu dorința nebună de a mă tunde, așa că m-am furișat în clinică și am furat o foarfecă..., iar acum sunt blocată. Blocată în baie, mai exact în duș, în timp ce un nou-venit apare, dorind să se ușureze.

Chiar așa! Să-mi trag una!

Doar mie mi se putea întâmpla...

Sunt pur și simplu cea mai ghinionistă persoană din lume. Ba nu! Din Univers. Și dincolo de el.

Of! Să mă trăsnească Sfântul Duh, dacă eu n-am mâncat ghinion pe pâine, nimeni altcineva nu a făcut-o.

Oftez. Îmi strecor capul pe după perdea și îi arunc o otheadă. Băiatul stă cu spatele la mine și observ cât de înalt este. Cred că are aproape doi metri, iar dacă se ridică puțin pe vârfuri, ar putea să atingă cu ușurință tavanul. Zău! Picioarele parcă îi sunt interminabile în blugii aceia spălăciți

pe care îi poartă și care zici că au fost croiți special pentru el, căci i s-au mulat perfect pe coapse și îi fac fundul apetisant. *Mai mult ca sigur are hainele croite pe comandă, este prea înalt să găsească la magazin mărimea potrivită.* De asemenea, geaca lui de piele îmi atrage atenția, fiindcă este un obiect vestimentar destul de rar întâlnit pe insula asta, datorită temperaturilor ridicate. E clar, tipul e un ciudat!

Îmi dau ochii peste cap și aștept liniștită să facă pipi, ca să pot s-o șterg de aici, înainte ca cineva să observe că am dispărut. Când mi-a venit ideea să mă tund, nu am crezut că o să dureze atât de mult. Aparent, e mai greu decât pare, iar acum șuvițele mele blonde arată haotic. Noroc că suntem la balamuc și aici nimeni nu dă doi bani pe asemenea rahaturi. Aș putea la fel de bine să-mi pun o pungă pe cap și nimeni nu ar băga de seamă, ce naiba!

Minutele se scurg rapid, starea mea de nervozitate crește la fel de rapid, însă Băiatul cu Geacă de Piele tot nu pleacă, și nici nu se ușurează. Pornește robinetul de la chiuvetă, apoi trage apa ca și când tocmai și-a făcut nevoile. În realitate, nu a făcut nimic altceva decât să clatine din cap.

Oh, iar eu cunosc agitația aceea!

Îl privesc mai îndeaproape și îmi dau seama că este pe cale să facă o greșeală colosală. Să-ți aprinzi o țigară în Cavarty Hope e ca și cum ți-ai semna singur sentința la moarte. Bine, nu e chiar așa, dar fumul pornește alarma, alarma pornește apa, iar apa îți aduce detenție. Și dacă acest tip ia detenție acum, o să vină controlul și o să fiu și eu prinsă în baia cabinetului cu o foarfecă în mână. Asta mi-ar aduce al treilea avertisment.

Nimeni nu vrea să primească un al treilea avertisment!

Înjur în bărbie și mă pregătesc să ies din cabină, să-i smulg țigările și bricheta din mână, înainte să ne bage pe amândoi în bucluc, însă doamna Cavarty bate în ușă, întreprinzându-l. Tipul bombăne ca pentru sine și își vârbă pachetul înapoi în buzunar. Își trece mâna prin păr și atunci observ că are o cicatrice mare pe frunte, chiar și unele semne pe

încheietură și antebraț, ce îmi atrag atenția în mod special. Un sinucigaș, deci.

Interesant.

Nimic nu e mai interesant decât să privești parcursul unui nou-venit în Cavarty Hope. E ca un film 6D cu de toate și, oficial, noua mea sursă de venit pentru următoarele patru luni. Dar până la „afaceri” cu nou-veniți, trebuie să scap din baia cabinetului înainte să fiu prinsă din pricina tembelului care acum pare să vrea să evadeze. Și... drace! Se vede că e prima lui zi, căci își plimbă insistent privirea pe singurul geam din încăperea care nu are gratii.

Amator, pufnesc și mă amuz în sinea mea, căci am încercat deja asta în prima mea zi. Toți am încercat geamul de la toaletă și toți ne-am...

— Băga-mi-aș!

...curentat!

Îmi abțin un chicot și continui să-l privesc în tăcere. Își dă capul pe spate și analizează aerisirea din tavan. *Oh, mare greșală!* La capătul acelei aerisiri se află camera de detenție sau cum ne place nouă s-o numim: carcera. Locul unde se întâmplă cele mai murdare lucruri.

Nu face asta, Geacă de Piele.

N-o face!

Dar... *o face!*

Se urcă pe calorifer și împinge cu palmele grilajul. Apoi se prinde cu mâinile și se ridică. Îl avantajează înălțimea, altminteri nu-mi întrecea recordul. Totuși, o să fie dezamăgit să vadă că a nimerit din lac în puț și...

— Domnișoară Zavanéh!

Și am fost prinsă.

— Oh, să-mi trag una! exclam.

Doamna Cavarty face o grimasă, după care îmi smulge foarfeca din mână. Se pare că noul-venit nu îi atrage atenția destul, căci e mai furioasă pe mine pentru că m-am tuns decât pe *Geacă de Piele* pentru că a vrut să fugă. Mă rog, că *a fugit*.

Dar așa se întâmplă când ai o reputație proastă. Și reputația mea este cea mai proastă din tot centrul de recuperare Cavarty Hope și dincolo de Kauai, până în mijlocul insulei Hawaii.

— Nu e ceea ce pare! mă grăbesc totuși să spun, ascunzând părul la spate.

Cu toate acestea, doamna Cavarty începe să bată din picior, semn că e nervoasă.

— A, nu? spune ea vădit enervată. Și atunci ce Dumnezeu faci cu foarfeca aia, în cabina dușului, hm?

Oh! Asta era? râd în sinea mea și răsuflu ușurată, ridicând încet din umeri.

— Cu aia mă tundeam, zâmbesc vag, mutându-mi greutatea trupului de pe un călcâi pe altul.

Niciodată n-am stare să stau într-un singur loc. Parcă-mi bubuie ceva în cap dacă o fac.

— Și cum nu e ceea ce pare, Zavanèh? mă întrebă oftând.

Încep să râd. Apoi să clatin din cap.

Ce toantă este!

— Drace, plescăi din buze, am crezut că o să-mi spuneți că încerc să-mi fac brațele origami cu acea foarfecă sau, mai rău, că-l spionam pe noul-venit în timp ce urina. Scârbos!

Mă strâmb și încep să-mi mușc buzele, să nu mai râd. *Nu e momentul potrivit pentru o criză isterică de râs, mă dojenesc în gând.*

Cavarty, numită și Cruella De Vil, se holbează la mine, ca și cum de-abia acum și-a amintit adevăratul motiv pentru care a dat buzna în baie. Însă e de înțeles, eu am efectul acesta asupra oamenilor. *Sunt o pacoste.*

— Fir-ar să fie! De parcă nu-mi erai tu de-ajuns, Hazel! mă apostrofează furibund.

Îmi încleștez pumnii și inspir adânc.

— Haza, o corectez senin. Fără *el* la final.

Pufnesc.

Când o să înțeleagă odată lumea că nu-mi place să mi se zică așa?

Directoarea își dă ochii peste cap.

— Am înțeles, Haza. Acum spune-mi, pe unde s-a dus tipul cel nou, prin aerisire sau prin pod? mă întreabă arcuind o sprânceană.

Izbucnesc în hohote de râs, însă mutra ei acră mă face să redevin serioasă. De ce oamenii care au o funcție înaltă sunt mereu atât, dar atât de serioși? *Trebuie să fie plictisitor.*

— Doar eu am ajuns la acea performanță, mă laud și îmi dau seama că n-ar trebui. S-a dus prin aerisire, o dreg apoi, și directoarea clatină din cap.

— Bine, oftează Cruella. Mergi în sala de mese înainte să-ți dau detenție. Și nu spune nimănui nimic despre pod sau...

— Am dat de naiba, știu. Pot să plec acum?

— Poți, dar să arunci părul la gunoi și să nu te mai strecuri aici, bine?

— Bine, mormăi și ies din cabina de duș, întorcându-i rapid spatele, însă directoarea își drege zgomotos glasul, semn ca n-a terminat. *Grozav!*

— N-ai uitat nimic, domnișoară Zavanèh?

Mă opresc și înjur în gând.

— Cheia? întreb pe un ton nevinovat.

— Cheia, îmi răspunde și întinde mâna spre mine.

Mai întâi arunc părul în coșul de gunoi, apoi îmi vâr mâna în cupa sutienului și scot cheia pe care i-o așez bosumflată în palmă.

Deci fără acoperiș în seara asta...

— Să fie ultima oară! mă apostrofează.

Va trebui să gădesc o altă modalitate. Mă gândesc, dar încuviințez și o tulesc pe lângă ea, direct pe ușă, înainte să aibă timp să se răzgândească.

Nu-mi doresc să fiu iar trimisă în aripa condusă de Wolf. Ultima oară când am fost acolo s-au întâmplat lucruri rele.

Chiar dacă am fost atât de aproape să scap de aici și de pe insula asta *cretină*, acțiunile mele au făcut mai mult rău decât bine.

Întotdeauna fac mai mult rău decât bine.

Când intru în sala de mese, supraveghetorul Riki îmi aruncă o privire iscoditoare și sunt nevoită să mă scuz pentru a mia oară, mințind că o să fie ultima dată când mai întârzii.

Amândoi știm că n-o să se întâmple niciodată asemenea minuni, dar măcar îl mint frumos. Îi zâmbesc cuceritor, iar el îmi răspunde tot cu un zâmbet. Bătrânul Riki mă place, chiar dacă nu recunoaște.

Observ părul roz al lui Barbie și mă îndrept rapid spre masa noastră, salutând în treacăt restul pacienților și luând pe sub mână diferite bilete – cu cereri – de la aceștia. Sunt un fel de magazin mobil aici. Ei îmi dau în scris ce vor, iar eu le fac rost. Unii vor lucruri normale, alții mai puțin. Dar atâta timp cât mă plătesc, secretul lor e în siguranță cu mine.

Trec în grabă pe lângă Amber și amicele sale, strâmbând din nas și bombănind în barbă câteva înjurături la adresa lor. Amber este cea mai mare rivală a mea din întreg Cavarty Hope, internată aici pentru multiple tentative de suicid și crimă. Se pare că fostul ei iubit a primit ceea ce merita. Știu asta de la ea, din perioada în care noi două eram cele mai bune prietene. Acum ne leagă doar ura.

Fac salturi printre mese, ocolind-o intenționat pe aceea la care mănâncă supraveghetorii, în frunte cu șeful lor, Marko, cunoscut de toată lumea drept nemernicul suprem al acestui loc, ipocritul care nu se sfiește să te caștească și de care trebuie să te ferești. Vă zic pe cuvânt, dacă ajungeți vreodată închiși în Cavarty Hope, stați departe de D'Laure, este periculos. Și libidinos.

Aproape că-mi vine să vărs când privirile ni se intersectează, însă bătăile inimii mi se potolesc imediat ce-l zăresc

pe Austin. Austin este fostul meu iubit, ne-am despărțit de curând; că e mai bine pentru amândoi să fim singuri. Și el urmează să fie externat oricum, iar eu cel mai probabil o să îmbătrânesc aici. *Singură și cu pielea lăsată*. Dar e mai bine că am pus capăt, înainte să devin obsedată de el.

Pasez două prezervative furate de la supraveghetori în palma unui nou-venit și aceasta îmi dă la schimb doi Ben Franklin. Singurul lucru bun la acest centru este acela că majoritatea pacienților sunt copii și adolescenți de bani gata, – aduși aici de părinții lor prea rușinați de propriile odrasle, – și ei sunt în stare să-mi plătească mie oricât, pe diverse rahaturi și distracții de doi bani.

În cele din urmă, ajung la masa la care stă gașca mea și mai toate capetele se întorc spre mine.

– Jeleurile la mine, cretinilor! exclam în timp ce mă așez pe locul meu obișnuit, din mijloc.

Mă bucur de statutul meu de regină în Cavarty Hope datorită vechimii mele. Sunt o veterană pe aici.

J.J. își dă ochii peste cap, dar îmi împinge totuși desertul ei.

– Sper să te faci cât Casa Albă, Haza!

Îi arăt degetul mijlociu și îmi arunc pe gât un jeleu cu mere. Jeleurile cu mere sunt cele mai bune, iar cele albe sunt pentru noii-veniți, fiindcă sunt cele mai nasoaie. Albyn spune că arată ca sperma lui, dar Albyn este un pic obsedat de masturbare. Râd în sinea mea și continui să mă înfrupt din cele cu vișine; astea sunt pe locul doi după cele cu mere.

– De vis!

Plescăi mai mult ca să le fac în ciudă.

Albyn se holbează la mine și mai mult ca sigur se masturbează pe sub masă.

Nimic anormal. Numele lui de cod spune totul: Albyn zis și „laba” sau „lăbarul”.

Status mintal: dependent de masturbare.

Pasiunea numărul 1: masturbarea.

Pasiunea numărul 2: vezi pasiunea numărul 1.

Da, chiar așa! Nebunul ăsta e cel mai transparent dintre noi. Și cel mai inofensiv. Suferă de autism, este internat aici mai mult ca să fie cu mine, nu pentru că ar fi un pericol colosal. Când a auzit că mama vrea să mă interneze în locul, ăsta a fugit să se milogească de mama lui să vină și el. Ei nu i-a păsat niciodată de el, așa că a acceptat bucuroasă, dar eu l-am urât că a făcut asta doar ca să fie cu mine. Acum suntem OK și plănuim să ne mutăm împreună, în viitor.

Am găsit modalitatea perfectă de a face bani. Cum nu avem prea multe de făcut în locul ăsta, statutul nostru mintal este una din preocupările de zi cu zi, de aceea am făcut o listă, ca un fel de ziar ce conține bârfele cele mai picante din Cavarty. Desigur, doar persoanele care-mi plătesc au acces la acea listă. V-am zis că idioții ăștia ar plăti pentru orice, oricât, și cum eu sunt o minte strălucită, reușesc să le vând (pe bune) orice rahat. O să fiu bogată când o să ies de aici, *dacă o să ies*.

— Vin extraterestrii! Vin extraterestrii! se trezește tipând nespălatul Marvin.

Nume de cod: Marvin, zis și Nespălatul.

Status mintal: dus cu capul pe planeta Marte.

Pasiunea numărul 1: extraterestrii.

Pasiunea numărul 2: s-o demaște pe Tatiana Cavarty care este extraterestru și să intre în cartea recordurilor drept prima persoană umană care a făcut sex cu un extraterestru și n-a murit.

Un vis cam mare pentru un tip care îl poate ucide chiar și pe Superman cu respirația lui urât mirositoare.

Marvin a venit în Cavarty Hope la o lună după mine și vă zic sincer, este o cauză pierdută: psihoză și schizofrenie combinate cu o pasiune neînțeleasă pentru extraterestri; fapt pentru care Marvin e pe locul trei în topul celor mai nebuni din internat. Albyn e pe doi, detronându-l pe *vin extraterestrii* imediat după ce și-a băgat în dos piciorul scheletului din sala de anatomie, în văzul tuturor.

A fost demențial!

J.J. continuă să se strâmbe la mine în vreme ce-și mângâie păpușa voodoo.

Numele ei de cod este: J.J. cu doi de „J”, pronunțat „Gege” sau e în stare să te sufoce în timp ce dormi, dar numele ei adevărat este Janina Jackson Jr. Nu-i spune așa dacă vrei să mai trăiești.

Status mintal: dependentă de voodoo.

Pasiunea numărul 1: Billie.

Pasiunea numărul 2: să scape de la Cavarty Hope ca să înfigă în mama ei vitregă un milion de ace de cusut, pentru că așa vrea. Data trecută a ajuns doar la o sută, iar acum vrea să se autodepășească.

Da, J.J. este un pic mai sănătoasă decât Marvin și Albyn, însă tot ocupă locul patru în *top zece cei mai duși cu pluta*. Pentru că da, dacă i-ai numit păpușa, *păpușă*, adică pe Billie, e în stare să te sufoce în timp ce dormi.

Cass știe mai bine despre ce vorbesc, însă nu mai poate să confirme suspiciunile, fiindcă a dispărut *subit* a doua zi după ce a râs de Billie că este din plastic; ceea ce este, dar dacă nu vrei să dispari ca și Cass, atunci ține-ți gura și poartă-te cu Billie de parcă ar fi o persoană reală.

Sau râzi de ea și o să fii un alt Cass uitat în Cavarty Hope. *Alegerea îți aparține.*

— Haide, Haza! Dă-ne și nouă niște jelu, se plânge Albyn, încercând să-mi șutească unul cu mere.

Probabil vă întrebați cum arată lista mea.

Ei bine, este o foaie amărâtă ruptă din caietul meu de terapie, pe care scriu la fiecare sfârșit de săptămână numele pacienților din Cavarty Hope, alături de diagnosticul fiecăruia, plus, minus, alte bârfe.

E o onoare să apari acolo.

Cei mai nebuni sunt cei mai respectați.

— Sss! sâsâi, plesnindu-l peste mână. Jos labelle!
Le-am câștigat pe merit.

Săptămâna trecută am făcut un pariu cu fetele, iar acum sunt singura din Cavarty Hope care mănâncă jeleu și vinde ceva gratis la suprapreț. Da, asta sunt eu: Haza. *O escroacă!*

Status mintal: razna.

Pasiunea numărul 1: jeleurile.

Pasiunea numărul 2: încă nedescoperită.

Scop: să descopăr modalități noi prin care îmi pot face rău fără să fiu descoperită.

Sunt grozavă, nu?

— Ați auzit că avem un coleg nou? Întreabă Ginger încântată.

Presimt deja că ea o să plătească cel mai mult.

— Vrei să zici un pacient nou, o corectez în timp ce-mi umplu gura cu jeleuri și mestec pe nerăsuflute.

Drăciile astea sunt din ce în ce mai gustoase.

— Tot aia, mormăie păpușa Barbie, zisă și Ginger.

Status mintal: nimfomană cu fetișuri criminale.

Pasiunea numărul 1: să colecționeze penisuri de toate dimensiunile.

Pasiunea numărul 2: să găsească un plus douăzeci și să-l împăieze.

Internată aici din cauza problemelor sale psihice, după ce i-a tăiat penisul iubitului ei pentru că l-a ținut doar cinci minute și a bănuțit că a fost înșelată. Barbie este numărul cinci pe lista mea de dezaxați. Sau ar trebui oare să fie pe doi? Mhm... nu cred, căci Ginger a tăiat o singură sculă. Mai sunt milioane în lumea asta, deci stă bine pe locul cinci. Însă dacă vrei să ieși cu ea și nu te ține jucăria mai mult de cinci minute, mai bine pune-ți pofta în cui sau îți pune ea... *cucul*.

— De ce credeți că a fost adus aici? gâfâie Albyn și pot să jur că tocmai și-a dat drumul.

Cum ziceam, ceva complet normal într-un loc ca ăsta.

Cât despre *Geacă de Piele*, cel mai probabil este un alt depresiv cu gânduri de suicid. Cicatricile de pe braț nu mint

niciodată! Totuși, semnul acela urât pe care îl avea mascat sub păr, pe frunte, părea să fie ceva mai mult. Căci, deși are o cicatrice de jur-împrejur, semnul continuă să arate ca după un măcel.

Oare... o împușcătură? Mă întreb în sinea mea, însă clatin iute din cap. E imposibil să supraviețuiești după ce încasezi un glonț în cap.

Kole K.L. este cel mai bun exemplu.

Mă cutremur în urma acestui gând, pe care îl alung însă rapid. În trecut. Apoi strâng din pleoape, încercând să mă gândesc în prezent, să blochez amintirile *acelea*. Pentru că toți am făcut greșeli...

... și chiar nu vreau să am altă criză.

Abia am scăpat de *regimul închis*.

Nici gând să mă întorc din nou acolo.

Albyn scoate un sunet găuit din piept și mai că-mi vărs jeleul pe el când îi văd expresia de: *tocmai mi-am dat drumul, nemernicilor!*

— Lăbarule, ăia erau pantofii mei!

Oh, a dat de naiba!

Stop. Pun timpul pe pauză în minte în timp ce următorul număr de pe lista mea se ridică în picioare, scoțând flăcări gigante pe nări. Arată ca un taur furios, iar numele lui de cod este Xavi, zis și bătaușul.

Status mintal: „îți scot toți dinții din gură și îți fac un colier din ei” + narcisist înfocat.

P.S.: Colierele sunt chiar drăguțe, le vând pe zece dolari, de dinte.

Pasiunea numărul 1 (după el): eu.

Pasiunea numărul 2: să o facă pe Haza (adică pe mine) să fie iubita lui, dar asta n-o să se întâmple niciodată.

Îmi ridic picioarele pe scaun și aștept cu nerăbdare ca Xavi să-i tăbăcească fundul lui Albyn, fără să mă bag, pentru că i-am spus de atâtea ori netotului să nu și-o mai frece în public, dar nu ascultă.

Și-a căutat-o și acum o primește, pentru că, dacă nu v-ați dat încă seama, Xavi este un bătăuș și... la naiba, aia trebuie să doară!

Dacă ar fi să deschid altă paranteză, aș spune că penisul lui Albyn a fluturat înainte și înapoi și pot să jur că am văzut câteva picături aterizând în părul negru dat cu excesiv de mult gel, al lui Xavi.

Chicotesc și revin la luptă. Se pare că doar în mintea mea s-au oprit lucrurile, în realitate am pierdut deja toată acțiunea, iar Albyn este deja îndesat în coșul de gunoi.

— Isuse, puteți să fiți și voi cinci minute normali? Întrebă fata a cărei cea mai bună prietenă e de plastic.

Izbucnesc în hohote.

— Ești la Cavarty, scumpete! *Normal* e paradox aici, îi fac cu ochiul și sar în picioare.

Adun restul jleurilor și le îndes în pantaloni, apoi îmi dreg vocea.

— Ce-mi dați dacă aflu diagnosticul noului-venit? Întreb.

Deja bănuiesc care este, dar ei nu trebuie să știe asta.

Nu încă.

— Fir-ar! mormăie Ginger. Te încântă penisul împăiat al lui Jack? Încă n-a prins viermi.

Strâmb din nas oripilată în timp ce ofertele încep să curgă pe bandă rulantă.

Mhm, chiar așa!

La Cavarty Hope, diagnosticul celui-lalt și motivul pentru care ai fost internat aici sunt cele mai picante bârfe și unii ar plăti chiar și cu... ei bine, cu penisul împăiat al fostului iubit, pentru asta.

Clatin din cap și-mi împiedic un chicot. Oare am specificat că eu sunt singura care reușește să se strecoare dincolo de gard și, totodată, numărul unu pe lista mea cu *top zece cei mai dezaxați?*

Mda, cred că am uitat să zic asta.

Sunt Haza, și...

Și asta e tot ce trebuie să știi, momentan.

Motivul internării mele este secret.

— Te bagi pentru porția mea de diazepam și tricoul cu autograf BTS? strigă Albyn în timp ce se chinuiește să iasă din coșul de gunoi.

Mănâncă ceva găsit acolo, pare o banană cu jeleu și păr deasupra.

Ceva al naibii de normal în acest centru.

Încerc să nu par prea entuziasmată în vreme ce ridic *indiferentă* din umeri și bat palma pentru diazepam și... măiculiță! Tricoul cu autografe al membrilor BTS, pentru care am vrut să-i vând lui Albyn unul din rinichii mei, dar n-a vrut să mi-l dea.

Ticălosul, a așteptat momentul oportun. Râd în sinea mea. Țip de fericire în sinea mea. Sunt regina unicornilor în sinea mea și tocmai am făcut rost de un tricou cu semnături de la idoli mei. După ce-l port – și aflu care e treaba cu noul-venit –, pot să mor liniștită în el.

Bun-venit în Cavarty Hope, *Geacă de Piele*. Locul unde problemele tale sunt o curiozitate pentru cei de aici și o căruță de bani pentru mine.

Haza, fără l la final.